

Redactare: Paul Vinicius
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CÂRCIOVA, COSMIN

Printese și porci / Cosmin Cărciova. - București : Paralela 45, 2018

ISBN 978-973-47-2742-1

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2018

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

COSMIN CÂRCIOVA

Printese și porci (antibasme)

Editura Paralela 45

Cuprins

Un băiat infinit de simpatic / 7
Fiica magnatului era o poamă / 14
Ultimul mohican / 22
Aventurile lui Sid Ghilmor / 34
Acasă la vierme / 43
Cea mai frumoasă femeie din lume / 49
Mătușa Adynei / 63
Aventurile lui Sid Ghilmor (partea 2) / 67
Grupul femeilor dubioase / 81
O soție norocoasă / 90
Un vierme cu felinar frumos / 97
Aventurile lui Sid Ghilmor (partea 3) / 103
Zona Crepusculară / 114
Delfinul Buclucaș / 121
Aventurile lui Sid Ghilmor (partea 4) / 127
Totul despre găuri / 135

Festivalul mahmurelii / 146

Filosofia moriganilor (un eseu incomplet) / 151

Test de inteligență / 164

Teroristul / 167

De ce urâm femeile / 178

Sindromul Tourette sau Un film aproape indian / 182

Un băiat infinit de simpatic

Trăiam într-un bloc de nefamiliști. Foarte închis aer, igrasie, familii de carcalaci. După miezul nopții puteam auzi nefamiliștii plângând după o familie. Vecinul meu era bătrân și alcoolic, se îmbăta pe covor și asculta muzică simfonică la radio. Își spărgea capul des. Avea un hobby. Vecina de la doi era singură dar arăta bine și făcea euroi vânzându-și ce avea între picioare. Era ca un sac fără fund. Nu rămânea niciodată fără. Era o nefamilistă practică și o chema Monic. Eram ca un triumphi acolo, o energie negativă. O dâră de lumină ca un praf se întindea dinspre bucătărie, eu priveam în gol ore în șir spre trista noapte, moșul își spărgea capul pe Franz Liszt iar Monic se regula cu străini. Țipa prin pereți. O puteam auzi. Nu numai că o puteam auzi dar o și ascultam. Ce aveam în comun? Aveam în comun că toți trei trebuia să plătim chiria, trista chirie. Majoritatea erau debransați de la apă și curent. Eu aveam mare nevoie de apă ca să pot înghiți pilulele iar moșul avea nevoie de curent ca să poată pune radioul în priză iar Monic avea bani, nu era nicio problemă, dar unde sunt bani hop și responsabilitățile, cocaina bat-o vina!

Când m-au aruncat în stradă Monic a vorbit prima dată cu mine.

— Numai atâtea bagaje ai? m-a întrebat Monic.
Aveam unul singur, un geamantan verde, ros. M-am uitat la el.
Am dat din cap dezamăgit.

— Unde-o să te duci?

Mesteca gumă, eu ridic din umeri nedumerit. Scoate o cariocă și îmi notează pe antebraț un număr. Nu fusesem de mult timp atins de o femeie. Era incomod.

— Sună-l pe Tity. Are nevoie de oameni.

Apoi ceva foarte frumos s-a întâmplat. Monic mi-a dat zece euro să-mi iau de mâncare fără să-i cer. I-am zis c-o să-i înapoiez la primul salariu iar ea mi-a zis că nu e cazul, să-mi fac de cap.

M-am depărtat de blocul nefamiliștilor cu ploaia până la os și un gând precis. Oare nu mi-ar fi ajuns zece euro pentru o partidă cu Monic?

Tity, Tudhor Pelobates era patronul unui restaurant din stațiune, *Tity House*. Mi-am ales cele mai bune haine și am fost la interviu, la o masă în local, Tity era frezat și cu mustață tunsă subțirel, cămașă florată și bermuzi, trabucul nu-i lipsea.

— N-ai adus sivi? Te-ntreb io toate alea și tu răspunzi, firara dracu de situație! Numele tău ar fi...?

— Nupott Mangusty.

— Și ce vârstă ai avea?

— Aș avea 20 dar din păcate am dublu.

— Hehehe..., râde. Ești deo seamă cu bunica. Ce știi să faci?

— Mai nimic.

— Hehe..., îmi place atitudinea ta. Ești angajat. Ai niște haine mai bune?

Am dormit patru nopți pe plajă. M-am spălat în ocean și apoi m-am prezentat la lucru, proaspăt ras. Tity avea ochelari de soare și mustața enervantă. Trabucul nu-i lipsea. Am lucrat pentru Tity doi ani de zile, timp care mi-a fost suficient să înțeleg cu o precizie perfectă ce anume îi poate împinge pe oameni la sinucidere.

A nu te descurca în viață este cel mai de răs lucru și a te descurca în viață este cel mai ciudat lucru. Am început a mă descurca în viață prin a spăla farfuri, castroane, linguri, furculițe. Nu e o treabă foarte complicată. Tot de ce ai nevoie sunt niște farfurii murdare, un burete, apă și detergent de vase. Ideea ar fi ca vasele să fie umede, sau să le lași la înmuiat nițel. Pe urmă aplici detergentul pe buretele umed și începi să freci farfuria ținând-o cu cealaltă mână. La un moment dat murdăria cedează. Trebuie doar să ai încredere. Încet încet vei realiza că începi să supraviețuiești.

Dat fiind faptul că nu începuse încă sezonul estival, nu erau foarte multe vase de curățat. Până ce se mai adunau căram lăzi de legume fructe sucure. Și curățam cartofi. Bucătăreasa asta, prima, era o femeie foarte tăcută, tot timpul în gândurile ei. Ajutorul ei era un tip negru care asculta muzică la căști iar când nu făcea de mâncare se uita la clipuri pe telefon și fuma.

Seara făceam curat în bucătărie și restaurant după care meseria mea exactă era să curăț wcurile. Pe la unu două antemeridian mă apucam să spăl wcurile. Începusem să-mi dezvolt o tehnică rapidă. Întâi strângeam sacii de gunoi și poziționam alții goi. Pe urmă dădeam cu mătura, stropeam oglinda, suportul de șervete, closetul, clanțele cu dezinfectant. Așteptam să acționeze

timp în care aprovizionam băile cu șervete, hârtii igienice, săpun lichid. Pe urmă frecam closetele cu o lavetă purtând mănuși de cauciuc. Apoi oglinzile și celelalte chestii. La sfârșit dădeam cu mopul. Ajunsesem să fac patru băi în 40 de minute. Cam pe la trei dimineața în medie terminam programul. Nu era foarte complicat, doar că următoarea zi la ora opt trebuia să fiu înapoi și până pe coclauri, unde găsisem să dorm, făceam o oră 45 dus întors. Și nici nu aveam voie să dorm acolo pentru că paznicul închidea ușa, punea alarma și n-avea încredere în nimeni. După vreo 40 de zile cu vreo 6 libere am primit în palmă suma de 200 euro. Dădeam pe buline cam 100. Pe chirie cam 50. Se zice că munca nu a omorât pe nimeni. Exact asta e marea problemă. Că nu.

* * *

Într-o noapte târzie găsesc un closet foarte mânjit cu căcat. Trebuia să mi se întâmpie odată și odată, prevăzusem chestia asta. Era atât de mânjit cu repet, căcat (deși la noi în oraș se zice căcat cu â) încât nu știu cum se făcuse de ajunsese în sus pe capacul closetului, ca într-o ascensiune, o accedere imposibilă. Era o imagine descumpănitoare, n-o voi uita niciodată. Am vomat instantaneu peste tot. Am ieși în hol și m-am sprijinit de perete. Nu dormisem de două zile, stătusem pe plajă aproape de restaurant, în fine, ideea e că nu mă simțeam în stare să mă întorc să curăț. Era prea mult. Și voma aia peste tot...

Țin minte că terminasem mai devreme, pe la unu, ajutorul de bucătar nu plecase acasă. Stătea la bar și bea bere la halbă. Paznicul umbla brambura. M-am dus la Felix. Până nu i-am fluturat mâna prin față nu și-a dat căștile jos din urechi.

— Hei, omule! Arăți de parcă ai văzut o fantomă, mi-a zis.

Fereastra larg deschisă, se auzeau greierii iar el stând acolo mândru, eu arătând de parcă aș fi văzut fantoma unui căcat cu â. Aveam nevoie de ajutor. Eram blocat. Tre-să adaug că Felix nu prea mă servea cu mâncare. Tăcuta bucătăreasă îmi mai scăpa câte un șnițel. De obicei mâncam resturile de prin farfurii.

— Uite care-i treaba, îmi fac curaj. Trebuie să curăț baia... E căcat și vomă peste tot. Nu pot să intru acolo. Am o problemă cu stomacul, printre altele.

S-a uitat la mine într-un mod foarte surprins, apoi s-a uitat dezgustat în halba de bere ca în sufletul unor degradați dependenți de heroină și a făcut un gest de parcă l-ar fi trecut fiorii.

— Crezi c-ai putea să mă ajuți?

Greierii scârțâiau. A dat din cap amplu, de la vest la est.

— Măcar cu un sfat?

S-a gândit ceva. Era blocat și el, părea o situație fără ieșire. O mare problemă cu care omenirea se confrunta. Gen terminarea petrolului. Poluarea. Încălzirea globală. Tsunamiurile.

— Ține-ți și tu respirația, a reușit să zică la un moment dat trăgându-și fermoarul la geaca din piele, dând să plece.

— Mă atacă vizual, cerebral. Mă ustură ochiul minții. Nu pot să mă întorc acolo. E îngrozitor. Hai măcar să vezi!

Rămân singur iar în scurt timp mă găsesc în fața paznicului gras, acesta cântărea îndelung opțiunile.

— Să curăț eu sare din calcul, zice. Fumez de la 10 ani. Dimineața îmi borăsc și maștele din burtă.

— Înțeleg... Dar o să fiu concediat.

— Totu e în capu tău, zice. Eu am încredere în tine. Poți s-o faci! Ai femeie, copiii?

— Nu.

— N-ai nimica de pierdut! Fă-o! Mergi până la capăt!

Pregătirile pentru sezon au început din timp. Am făcut curățenie generală, am vopsit ce mai era de vopsit, am lipit, am cârpit, am cărat am nădușit. Tity mi-a spus la un moment dat că sunt cam leneș, că ar trebui să fiu mai fășneț dacă vreau să fac ceva cu viața mea. Avea obiceiul să-mi facă zilnic observație pentru felul în care arăt. Că arăt groaznic. Credea că trag la măsea.

— Aș avea nevoie de mai mult timp pentru odihnă, domnule. Aș arăta cu siguranță mai bine, dacă asta contează așa mult.

— Cum să nu conteze? Te-auzi ce zici?

— Closetele mă plac așa cum sunt...

Tity avea marele talent de a ocoli sau a fi ocolit de ironie. Era imun la ironie.

— Hehe! Aud clopote de nuntă?

Trăiam în cel mai sordid cartier din Wormhole. Într-o dimineață doi golani au încercat să mă jefuiască dar chiar n-aveam nici măcar un singur obiect de valoare, bani ce să mai zic. Când nu lucram următoarea zi, drumul către garsonieră era ca un vis. Era o plăcere și o frumusețe inefabilă în aer. Chiar îmi păruse rău că n-avuseseră băieții chiar nimic de jefuit de la mine. Trebuie să fie frustrant.

Marea mea dilemă era faptul că deși eram secătuit de ultimul strop de energie, totuși nu puteam adormi. Mi se părea că aud o șoaptă continuă, ca un tren transparent, care străbătea continuu distanța de la o ureche la alta vagon după vagon. O hibă în spațiu-timp. O bubă. Îmi antingeam coastele. Nimic nu mai rămăsese din mine. Nu mai aveam nici gaura curului. Să te descurci în viață era completă demență.

Sezonul se apropia cu pași repezi. Munceam tot mai mult, dormeam tot mai puțin. Nu schimbam două vorbe cu mai nimeni, nimeni nu voia să schimbe două vorbe. Într-o dimineață am ajuns la restaurant și m-am culcat în magazie pe niște saci. Un somn dulce de prunc. Mă odihneam cumva în afara realității mele. Realitatea mea unde nu-mi puneam nicio întrebare pentru că totul era atât de clar, implacabil, neschimbător. Nu existau răspunsuri, totul era limpede.

— MANGUSTY! Iar ai băut? Vierme ce ești! Vierme împuțit ce ești! Îți tai din leafă, jur că-ți tai din leafă, vierme!

Am început să râd în hohote, între vis și realitatea imediată. După ce mă înjura, Tity, ceva mai târziu, se comporta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ce faci, Mangusty?

Curățam cartofi și ceapă, aveam lacrimi în ochi.

— Fut o lebădă între degetele de la picioare, domnule.

— Hehe!

Mă mângâie pe cap, ciufulindu-mă.

— Hehe! Ești un băiat infinit de simpatic.

Fiica magnatului era o poamă

Fiica magnatului era o poamă. Și maică-sa la fel. Le sorbeam deseori stând pe o bancă la umbră, fumând cot la cot ca două locomotive. Ea avea 17 ani. Era ungueroaică pursânge, o blondină cu ochi verzi translucizi, care te hipnotiza clipind dintr-un singur ochi. Privirea sa ochea neantul dintr-o clipită. O privire rece și moartă, atât de încărcată însă de acea senzualitate autosodomizantă.

Trebuia să merg la conferința magnatului și exact asta am făcut. Am intrat într-o sală mică și răcoroasă, așezându-mă undeva la mijloc pe un scaun pliabil. Am observat cu mirare că otrăvurile magnatului nu erau acolo. Este bine să adăugăm de asemenea că era prima dată când vedeam un magnat în carne și piele. Arăta ca un om normal. Purta o cămașă cu mânecă scurtă, curată ce-i drept, și un pantalon negru obișnuit. Avea un ceas la mâna stângă, nici prea ieftin, nici foarte scump. Început de chelie și o barbă relativ îngrijită. Eu însumi, nefiind magnat, purtam teneși, pantaloni army, un tricou negru, o barbă răzleață și pe cap o chelie completă. Mi-am împreunat mâinile și am început a-l asculta.

Avea o engleză clară și odihnitoare. Spre deosebire de slovaci, care o transformau într-un dialect și-i chema pe toți Peter,

magnatul pur și simplu ne mângâia pe creștet cu acea engleză prosperă.

Magnatul își făcuse averea din sisteme de irigație și filtrare a apei menajere. Cumva pe sistemul modern *Apa nu pică din cer*. În continuare, distinsul invitat ne-a arătat fotografii prin power-point, laudându-se că a lucrat pentru nu mai știu ce regină, pentru nu știu care prinț al Angliei și că are foarte mulți bani..., zisă mai în glumă mai în serios, dar nu glumea deloc (citez: I have a lot of money).

Erau la conferință trei nemți. Primul era negru și din Africa. Mă înțelegeam bine cu el. Beam bere și tărie cu el, dansa cu fetele din Portugalia, îi era dor de părinți. Următorul neamț era pus la punct, clădit, bine îmbrăcat, cu vorbele la el. Al treilea era un geniu cu păr creț, vâlvoi și galben. Își lua notițe la foc continuu și punea magnatului zeci de întrebări. Acesta din urmă răspundea politicos iar neamțul devenea tot mai indiscret, capetele întorcându-se de la unul la altul ca la tenis de câmp, până ce magnatul i-a spus sincer că nu mai este timp și că vor comunica în privat.

Am ieșit în pauza de cafea cu fetele și băiatul din România.

— Are ăsta la bani de se cacă pe el, mi-a zis băiatul.

— Le are de întreținut pe puturile alea două, i-am sugerat. Mă întreb unde or fi...

Unde să fie? Erau în curte la cafea și țigări. Mă hotărâsem că fiica magnatului era cea mai frumoasă domnișoară pe care o văzusem dea lungul existenței. Depășea toate revistele și reclamele. Era un Big-Bang pe două tocuri. O tornadă bine dozată. O lepră cu L mare. Purta o rochiță florată, vaporeasă minora, curată ce-i drept, care flutura de jur-împrejurul ei ca un praf magic. Chipu-i era ilegal de tânăr. Două buze într-o perfectă conjunctură. Tenul alb,

curat, moale. Însă privirea îi era murdară și revoltătoare. M-am gândit la asta. Îți veneau tot soiul de gânduri stranii. Îmi doresc ca fiica magnatului, în străfundul inimii mele și alor ei, să citească într-o zi aceste rânduri. Să simtă exact acea lamă de tăiș care pentru mine a fost cea mai dulce. Voi ai să te răzbuni pe ea pentru simplul fapt că era acolo. Că era pe lume. Nu-ți greșise cu nimic dar simpla ei existență era o anomalie a fecundației. Voi ai să îi faci ceva rău. Simțeau cum și se trezește dorința uimitoare de a o da cu căpșorul ăla perfect de toți pereții. De la prima vedere blestemată. Vă dau cuvântul meu de onoare. Am fost acolo. Mă ofticam că nu făcusem școala de șoferi. Îmi doream fără să-mi dau seama de ce, să o calc cu mașina.

Aveam nevoie să beau ceva, ceva tare să beau aveam nevoie, dar eram nevoit să mai rămân la o conferință. M-am așternut pe un scaun la umbră și mi-am rulat un tutun Drum. Cu toate că apăruseră ieri în peisaj, fiica magnatului se combinase cu neamțul pițiponc. Ca atare, el s-a așezat lângă mine iar ea pe piciorul lui. Ea, cu spatele la mine, și-a aprins o țigaretă, veșnica țigaretă iar neamțul a început să tușească ca un măgăruș țanțoș. Eu, cu aspectul meu vetust, am privit în iarbă. Îi inhalam parfumul acela răscolitor de suflete prăjite sub flacăra erosului, acel parfum de violete negre, venind probabil, m-am gândit, dintre picioarele fetei de magnat și am vărsat cafeaua pe nădragii army, murdari ce-i drept. Parfumul îmi țiuia sincopatic în memorie, fiind fără glas în spațiile acestei zeite jertfite haosului inghinal. Nu aveam niciun regret și nicio vină, nicio direcție și nema planuri. Mă durea în stânga. Tartru pe dinți. Iar atunci s-a răsucit și mi-a vorbit pentru prima dată. A grăit fiului de pensionar așa:

— Mai rulezi și altceva?

Mi-a vorbit în englezește. Eu rupeam nițică maghiară și mi-am închipuit că aș putea să o impresionez printr-un *persze* șăgalnic dar am lăsat-o baltă fiindcă era pe piciorul unui neamț din sulă de domn, emasculat de propriul testosteron. I-am surprins privirea, acea privire laxă, sodomizată de propriul narcisism.

— I beg ya pardon? am zis cu o voce groasă, răgușită.

— Mai rulezi și altceva? repetă cu un glăscior mai apăsător, voit coleric.

— Perhaps..., răspund sec.

— When? mă întreabă de pe piciorul neamțului antimucalit.

— În liniștea nopții, mă aud pronunțând într-o engleză soră cu ciuma.

— Am fost aici azi-noapte... Nu te-am observat...

Dar mințea secătura. Băusem în seara precedentă în grădină, mă făcusem rântaș, dar ea nu ne onorase cu prezența nicicum. Dormise la careva hotelaș în amonte.

Neamțul fotomodel era intrigat de micul nostru flirt grobian dar avea buzele zăvorâte. Era prea frumos și bogat să poată articula vreoa intenție. Asculta ca un limax sunetul ploii. Asculta naiv, secătuit de propria-i minte stearpă și se consuma în el, ca un câine care nu latră la străini.

Mi-am scărpinat bărboia cu zgomot. Aveam o barbă uriașă. Nespălată. Cu toate acestea micuța lepră mi-a scris un bilețel folosind ca suport umărul muscular al neamțului.

Grădina Botanică. Pădurea de Sequoya. Miezul nopții.

Am împăturit bilețelul sub privirile celor doi tineri. Trăisem mai mult gunoi decât ar fi fost capabili să trăiască ei împreună pe o planetă decentă. Rulasem de fapt biletul sugerând un filtru de cui. În fine.